

Pirineus Digital, 27/10/22

Un Pirineu tecnològic

Necessitem modernitat per poder ser competitius. Necessitem que la Universitat i el món tecnològic aterrin al camp

Enric Quílez

ENRIC QUÍLEZ CASTRO.- Vaig veure l'altre dia el programa que va emetre TV3 sobre la nova fornada de joves pagesos que puja. Em va semblar interessant, però no deixa de traspuar un cert romanticisme i estar enfocat des d'una òptica neorural, per molt que els protagonistes defugissin d'aquesta etiqueta que, per motius diversos, s'ha anat deteriorant en l'imaginari públic.

Què necessita la pagesia, especialment al nostre Pirineu? Doncs moltes coses. Per començar, ens agradi o no, ajuts econòmics i simplificació de molts tràmits burocràtics inútils i feixucs que només serveixen per desanimar al personal i per fer-los/fer-nos perdre temps i diners a tots.

S'ha repetit molts cops que els pagesos cuiden del paisatge. Això és cert, però no només fan això. També intenten guanyar-se la vida honestament i digna i, per tant, és un mode de vida amb una funció social i ecològica, però també hauria de poder ser un negoci. L'ideal és que no calguessin ajuts generalitzats, però ara com ara, tenim el que tenim.

Però crec que necessitem una altra cosa més important. Necessitem modernitat per poder ser competitius. Això no només s'aconsegueix amb satèl·lits, apps, drons i coses per l'estil. Necessitem que la Universitat i el món tecnològic aterrin al camp.

Per què Holanda, un país petit i amb relativament poc espai cultivable, és una potència mundial en productes agrícoles de tota mena? A part de la seva tradició, disposen d'instituts tecnològics i universitats centrades en el sector primari. Nous materials, enginyeria genètica, dissenys per ordinador, usos intensius de noves tecnologies, etc. És així com s'han convertit en una potència industrial. Invertint molts diners en R+D en el sector primari.

És clar que podem portar unes quantes persones al Pirineu d'altres llocs del territori per tal que s'autorealitzin i puguin tenir un petit ramat de cabres o facin quatre formatges, per posar un exemple. Està bé. És sostenible. Fins i tot és bonic. I del tot insuficient! Així no canviarem mai el model. Cal pensar amb mirada llarga.

Cal investigar en noves varietats o en recuperar varietats antigues autòctones, estudiar com canviarà el clima i quins seran els nous cultius que el canvi climàtic farà viables i quins ho deixaran de ser

I cal repartir aquestes inversions tecnològiques pels territoris del Pirineu on calguin. Cal investigar en noves varietats o en recuperar varietats antigues autòctones, estudiar com canviarà el clima i quins seran els nous cultius que el canvi climàtic farà viables i quins ho deixaran de ser. Calen nous adobs més ecològics i noves maneres més sostenibles de combatre les plagues. I moltes més coses.

Això tindria un doble efecte al Pirineu: d'una banda, fixaria la població i permetria que el sector primari pogués col·laborar amb la indústria de producció per ser competitius. I d'altra, incorporaria al territori molta gent de professions tecnològiques, que podrien gaudir d'una excel·lent qualitat de vida amb les seves professions al Pirineu, cosa que ara no és possible o només o és en casos molt excepcionals.

Això és el que ha de fer l'administració. No ens calen processos consultius, lleis amb més tràmits i burocràcia innecessària. No ens calen visions romàntiques del territori dissenyades des d'un despatx de l'àrea metropolitana de Barcelona. Ens calen inversions intel·ligents, en R+D i en promoció de la indústria local.

Però sembla que l'interès pel Pirineu des dels sectors econòmics es redueix a aconseguir instal·lar centrals solars enmig del no-res, a continuar mamant de les explotacions hidroelèctriques concedides fa dècades i a continuar

promocionant la construcció de segones residències de manera desmesurada, amb les nefastes conseqüències que comporta per a la gent del territori.

Esperem que algun dia la cosa canviï, abans no sigui massa tard per a tots nosaltres.